

melodický, podobný bol v starej gréčtine: mohol byť na ktorejkoľvek slabike slova:

na prvej slabike:

ΝΕΟΣ νέος [NEos] = nový

na prostrednej slabike:

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ διδάσκαλος [diDASKalos] = učiteľ

ΘΑΥΜΑΖΩ θαυμάζω [thauMAdzó] = obdivujem

na konečnej slabike:

ΠΟΤΑΜΟΣ ποταμός [potaMOS] = rieka

ΘΕΑ θεά [theÁ] = bohyňa

ΘΕΟΣ θεός [theOS] = boh

podobne v japončine:

na prvej slabike:

KAnodžo = ona

na prostrednej slabike:

haNASu = hovorím

hanašiMAšta

počiatočný skok: ha/našiMAšta

otoKOnoko = chlapec (počiatočný skok: o/toKOnoko)

onNAnoko = dievča (počiatočný skok: o/nNAnoko)

na poslednej slabike:

kaWA = rieka

kotoBA = slovo, jazyk (počiatočný skok: ko/toBA)

Prízvučná slabika sa prejavuje tým, že nasledujúca slabika po nej je nižšia – čiže **po prízvučnej slabike nasleduje prudký pokles**. Slovo s koncovým prízvukom teda realizuje tento svoj prízvuk len vtedy, ak po ňom nasleduje prípona (tesne pripojená „partikula“):

kaWA-kara

kotoBA-kara

v japončine však - na rozdiel od gréčtiny - existujú aj slová „bez prízvuku“

hataraku = pracovať

kodomo = deti

len počiatočný skok:

ha/taraku

ko/domo